Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI FUNCȚIEI PUBLICE
(Camera a doua)
10 noiembrie 2011

Cauza F-18/09

Mohamed Merhzaoui
împotriva
Consiliului Uniunii Europene

„Funcție publică — Funcționari — Promovare — Încadrare în grad — Agenți locali numiți funcționari — Articolul 10 din anexa XIII la statut — Articolul 3 din anexa la RAA — Exercițiul de promovare 2008 — Analiză comparativă a meritelor între funcționari din cariera AST — Procedură bazată pe rapoartele de evaluare 2005-2006 — Criteriul nivelului responsabilităților exercitate”

Obiectul: Acțiune formulată în temeiul articolelor 236 CE și 152 EA, prin care domnul Merhzaoui solicită, în esență, anularea deciziilor Consiliului de afectare a reclamantului în cariera grupei de funcții a asistenților AST 1 – AST 7 și de a nu îl promova în gradul AST 2 în cadrul exercițiului de promovare 2008

Decizia: Respinge acțiunea. Reclamantul suportă propriile cheltuieli de judecată și pe cele efectuate de Consiliu.

Sumarul hotărârii

1. Funcționari — Regimul aplicabil celorlalți agenți — Agenți locali — Aplicabilitea anexei XIII la statut
[Statutul funcționarilor, anexa XIII, art. 10 alin. (3), Regimul aplicabil celorlalți agenți, anexa, art. 1 alin. (1); Regulamentul nr. 723/2004 al Consiliului]

2. Procedură — Invocarea de motive noi pe parcursul procesului — Condiții — Element nou — Noțiune [Regulamentul de procedură al Tribunalului Funcției Publice, art. 43 alin. (1)]

3. Funcționari — Acțiune — Motive — Insuficiența motivării — Constatare din oficiu

4. Funcționari — Promovare — Analiză comparativă a meritelor — Puterea de apreciere a administrației — Elemente care pot fi luate în considerare — Nivelul responsabilităților exercitate (Statutul funcționarilor, art. 45)

5. Funcționari — Acte ale administrației — Prezumție de validitate — Reclamație — Sarcina probei

6. Funcționari — Acțiune — Interesul de a exercita acțiunea — Necesitatea unor motive personale

7. Funcționari — Promovare — Analiză comparativă a meritelor — Puterea de apreciere a administrației — Elemente care pot fi luate în considerare
(Statutul funcționarilor, art. 43)

8. Funcționari — Promovare — Reclamația unui candidat care nu a fost promovat — Decizie de respingere — Obligația de motivare — Domeniu de aplicare
(Statutul funcționarilor, art. 25 și 45)

1. Articolul 10 alineatul (3) din anexa XIII la statut se aplică agenților locali, întrucât, potrivit articolului 1 alineatul (1) din anexa la Regimul aplicabil celorlalți agenți, dispozițiile din anexa XIII la statut se aplică prin analogie celorlalți agenți în funcție la 30 aprilie 2004, așadar inclusiv agenților locali.

(a se vedea punctul 35)

2. Articolul 43 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului prevede că, după primul schimb de memorii, invocarea de motive noi este interzisă, cu excepția cazului în care acestea se bazează pe elemente de fapt și de drept care au apărut în cursul procedurii. În această privință, o hotărâre a unei instanțe a Uniunii care nu fusese încă pronunțată atunci când reclamantul a introdus acțiunea, dar care nu face decât să dezvăluie o situație juridică preexistentă, nu poate fi considerată ca fiind un element nou.

(a se vedea punctul 36)

Trimitere la:

Tribunalul de Primă Instanță: 20 mai 2003, Diehl-Leistner/Comisia, T-80/01, punctul 38

3. Lipsa de motivare constituie un motiv de ordine publică ce trebuie, în orice caz, să fie examinat din oficiu de instanța Uniunii. În consecință, o obiecție întemeiată pe încălcarea obligației de motivare nu poate fi inadmisibilă pentru motivul că nu este suficient dezvoltată în cererea introductivă.

(a se vedea punctul 47)

Trimitere la:

Curte: 20 februarie 1997, Comisia/Daffix, C-166/95 P, punctul 24

Tribunalul de Primă Instanță: 3 octombrie 2006, Nijs/Curtea de Conturi, T-171/05, punctul 31

4. Expresia „dacă este cazul”, care figurează la articolul 45 din statut, înseamnă că, în măsura în care, în principiu, agenții din același grad sunt considerați că ocupă funcții de responsabilități echivalente, atunci când nu aceasta este în mod concret situația, respectiva împrejurare trebuie luată în considerare în cadrul procedurii de promovare și că, în consecință, administrația trebuie, atunci când abordează examinarea comparativă a meritelor funcționarilor promovabili, să țină seama de nivelul responsabilităților exercitate de un funcționar promovabil atunci când acestea excedează celor încredințate în mod normal unui funcționar din gradul său.

(a se vedea punctul 59)

5. Pe de o parte, un act administrativ se bucură de prezumția de legalitate și, pe de altă parte, sarcina probei revine, în principiu, celui care formulează o afirmație, astfel încât incumbă reclamantului să prezinte cel puțin indicii suficient de precise, de obiective și de concordante, de natură să susțină veridicitatea sau probabilitatea faptelor invocate în sprijinul pretenției sale. În consecință, un

funcționar care nu dispune nici de probe și nici, cel puțin, de o serie de indicii trebuie să accepte prezumția de legalitate aplicabilă deciziilor adoptate în materie de promovare și nu poate cere Tribunalului Funcției Publice să ia el însuși cunoștință de toate rapoartele de evaluare ale celorlalți candidați la promovare și să treacă la examinarea nivelurilor responsabilităților exercitate de candidații la promovare pentru a determina dacă autoritatea împuternicită să facă numiri a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a decis să nu îl promoveze.

(a se vedea punctul 61)

Trimitere la:

Tribunalul Funcției Publice: 4 februarie 2010, Wiame/Comisia, F-15/08, punctul 21

6. Dacă un funcționar nu este abilitat să acționeze în interesul legii sau al instituțiilor și nu poate invoca, în susținerea unei acțiuni în anulare, decât motive care îi sunt personale, este suficient ca nelegalitatea invocată să fi avut consecințe asupra situației sale juridice pentru ca motivul ce rezultă de aici să fie considerat ca fiind un motiv personal.

(a se vedea punctul 63)

Trimitere la:

Tribunalul Funcției Publice: 23 ianuarie 2007, Chassagne/Comisia, F-43/05, punctul 100

7. Deși raportul de evaluare constituie un element indispensabil de apreciere de fiecare dată când cariera unui funcționar este luată în considerare în vederea adoptării unei decizii privind promovarea acestuia, articolul 43 din statut nu impune stabilirea unui raport de evaluare decât o dată la doi ani. Din moment ce nu prevede că exercițiul de promovare trebuie să aibă aceeași periodicitate ca exercițiul de evaluarenotare, statutul nu exclude ca o promovare să poată fi decisă fără ca autoritatea împuternicită să facă numiri să aibă la dispoziție un raport de evaluare recent.

Or, ținând seama de faptul că nici statutul și nici regulile interne ale unei instituții nu impun o sincronizare între exercițiile de evaluare și de promovare și că administrația dispune de o largă putere de apreciere pentru organizarea procedurii de promovare, chiar dacă este de dorit ca administrația să se străduiască să aibă la dispoziție rapoartele de evaluare cele mai recente pentru a decide în legătură cu promovările, neluarea în considerare, în mod excepțional, a respectivelor rapoarte nu constituie o nelegalitate, îndeosebi atunci când toți funcționarii promovabili au fost tratați în mod identic.

Acest lucru este cu atât mai adevărat atunci când această lipsă a raportului de evaluare este consecința derulării normale a procedurii de evaluare. Astfel, întrucât numirea unui funcționar poate interveni, potrivit cerințelor serviciului, independent de data începerii perioadei de evaluare în cadrul exercițiului de evaluare, este inevitabil ca funcționarii nou numiți să fie evaluați cu privire la o perioadă mai scurtă decât cea reținută pentru evaluarea colegilor acestora.

(a se vedea punctele 64-67)

Trimitere la:

Curte: 17 decembrie 1992, Moritz/Comisia, C-68/91, punctul 16

Tribunalul de Primă Instanță: 15 noiembrie 2001, Sebastiani/Comisia, T-194/99, punctele 45, 46 și 49

8. Dacă autoritatea împuternicită să facă numiri nu este ținută să menționeze în deciziile de nepromovare motivarea acestor decizii, aceasta este ținută, în schimb, să prezinte această motivare în stadiul respingerii reclamației unui candidat nepromovat.

Astfel, întinderea obligației de motivare trebuie apreciată în funcție de împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul de a primi explicații pe care îl poate avea destinatarul actului. Astfel, în ceea ce privește motivarea unei decizii adoptate în cadrul unei proceduri care afectează un număr mare de persoane, precum o procedură de promovare, nu se poate cere autorității împuternicite să facă numiri să își motiveze decizia adoptată cu ocazia respingerii reclamației dincolo de motivele invocate în reclamația menționată, explicând, de exemplu, care sunt motivele pentru care fiecare dintre funcționarii promovabili avea merite superioare celor ale autorului reclamației.

(a se vedea punctele 71 și 75)

Trimitere la:

Tribunalul de Primă Instanță: 26 ianuarie 1995, Pierrat/Curtea de Justiție, T-60/94, punctele 31 și 32; 11 iunie 1996, Anacoreta Correia/Comisia, T-118/95, punctul 82; 27 aprilie 1999, Thinus/Comisia, T-283/97, punctul 73; 25 octombrie 2005, Salazar Brier/Comisia, T-83/03, punctul 78; 23 noiembrie 2006, Lavagnoli/Comisia, T-422/04, punctul 69

Tribunalul Funcției Publice: 8 octombrie 2008, Barbin/Parlamentul European, F-81/07, punctul 27